

la humanitat

PERIÒDIC FUNDAT PER LLUIS COMPANYS EL 1931

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, N. 6

BARCELONA, 15 ABRIL 1979

PREU: 25 Ptes.

Les municipals van be a l'ERC Passem de 300 regidors

LES ELECCIONS MUNICIPALS

La valoració política d'unes eleccions municipals resulta sempre més complicada que la d'unes eleccions legislatives. Els factors personals dels candidats, les relacions a nivell local entre les diverses forces presents i l'estratègia específica de cada partit, condicionen molt els resultats, sobretot fora de les grans ciutats. Però, tot i això, el resultat de les eleccions del dia 3 fou, a Catalunya, suficientment clar perquè se'n puguin treure algunes conclusions netes.

En primer lloc, cal constatar l'augment de l'abstenció. Gran nombre de ciutadans, més encara que el primer de març, jutjaren que no valia la pena d'anar a votar. Això pot atribuir-se parcialment al fet que els programes de les diferents llistes eren, gairebé sempre, molt semblants entre ells. L'elector, no podent jutjar encara sobre conductes i havent de jutjar sobre paraules, es trobà de vegades desconcertat. Però la causa principal és segurament més profunda y cal buscar-la en el desencís pregon sobre la pràctica de la democràcia en els darrers dos anys. La gent té la sensació que tot ha continuat manegant-se a esquena seva, que el Parlament ha estat poc més que l'esquifida escena d'una farsa mediocre, que el «consens» ha estat la manera de disfressar que, en el fons del fons, continuaven manant els mateixos de sempre. Tots els que, per convicció o per oportunisme, creguin que la democràcia és actualment a l'Estat espanyol l'única sortida viable, no poden ignorar per més temps aquesta reacció popular: o bé el joc democràtic esdevé transparent i intel·ligible pels ciutadans, o bé la decepció creixent farà possible qualsevol aventura.

En segon lloc, cal constatar la reculada del partit del Govern, relativament al resultat que assolí en les eleccions legislatives. Amb raó s'ha dit que el vot del 1.er de març fou, en gran part, el vot de la por. Els darrers dies de la campanya electoral el president Suárez assolí dramatitzar les coses, donant la sensació que o bé ell continuava al poder, o bé tot podia anar-se'n enlairar per camins imprevisibles. Molts votaren, doncs, per la continuïtat, no perquè estiguessin contents de com anaven les coses, sinó per la por de canvis massa radicals que per un encadenament perfectament lògic podien conduir a una nova dictadura. Per molts electors el que calia evitar abans que tot era el salt en el buit.

Evidentment la por a l'imprevist ja no podia jugar el 3 d'abril. Suárez consolidat en el poder, la dreta assegurada de manar durant quatre anys, els electors podien votar pels ajuntaments d'acord amb llurs preferències, d'acord amb llur desig de canvi. I es per això que hem vist com els homes de la UCD han perdut posicions gairebé pertot arreu, el seu propi triomf anterior havent apaivagat la por visceral que tan hàbilment havien sabut desvetllar en les eleccions anteriors.

Una tercera constatació és la gairebé desaparició, en tant que força electoral, dels partits menors, pertot arreu on s'han presentat sols i amb llur nom. La tan discutible demagògia del vot útil els ha escombrat de l'escena, tant més quan els electors sabien que el líndar del 5% a franquejar els deixava escassíssimes probabilitats de presència en els consistoris. Esquerra Republicana de Catalunya ha sofert també d'això en

alguns llocs, però en conjunt ha superat magníficament aquesta prova decisiva. I allí on quedava clar que els homes de l'Esquerra estaven segurs d'assolir el mínim de vots necessaris per anar a l'Ajuntament, els avenços han estat gairebé sempre espectaculars. En nombrosíssims pobles i ciutat de Catalunya, l'Esquerra s'ha afirmat com un partit important, com un partit amb el qual caldrà comptar d'ara endavant. La indiscutible decepció que havien produït, justificadament o no, els resultats de les eleccions legislatives, ha quedat en gran part esvaïda. I ara sabem perfectament que l'Esquerra compta amb la confiança reiterada d'un sector important de l'electorat català i que podrà per tant complir amb la missió que s'ha assignat: donar forma al sentiment nacionalista d'esquerra que continua essent una realitat profunda; estructurar una força política que amb seny i realisme transformi la societat catalana, tot i mantenint la seva identitat nacional; trobar les solucions modernes que, d'acord amb les nostres tradicions seculares, preservin la llibertat de l'individu però permetin esborrar de debò les injustícies i desigualtats originades per una organització social de classe.

Hi hauria encara molt més a dir sobre les passades eleccions municipals. Amb més calma, caldrà que algú faci l'anàlisi dels resultats d'acord amb les realitats sociològiques de cada barri i de cada localitat. I aleshores algunes coses quedaran ben clares. Així per exemple, un simple cop d'ull als resultats de la ciutat de Barcelona descomposats per districtes, deixa ben clar que Convergència i Unió triomfaren als barris dels rics, als districtes III, IV i XI, mentre que l'Esquerra assolí els seus millors resultats als barris populars. Hi ha un catalanisme regionalista, dretà, que és l'hereu de la Lliga i és d'aquí on Convergència i Unió ha tret l'essencial dels seus vots; i hi ha un catalanisme nacionalista, d'esquerra, del qual l'Esquerra Republicana continua essent el principal intèrpret. Mentre es vulgui ignorar aquesta realitat, un factor de confusió continuarà planant sobre la política catalana i els que en treuran profit seran, en últim terme, els que, a dreta o a esquerra, han acceptat sotmetre's a disciplinès de fora de Catalunya.

Heribert Barrera

Joan Hortalà i Arau. — Trenta-vuit anys, natural d'Olot, casat i amb quatre fills. Doctor en Ciències Econòmiques, llicenciat en dret i professor mercantil. Ha estudiat en diverses universitats europees. Es el degà de la Facultat de Ciències Econòmiques de la Universitat de Barcelona. Col·laborador en nombroses publicacions especialitzades; director de «Cuadernos de Economía» i de la col·lecció «Laureano Figuerola». Fundador de l'Institut d'Economia Regional i assessor de la Cambra de Comerç.

Frederic Rahola i Agudé. — Trenta-nou anys, natural de Perpinyà on va néixer quan els seus pares eren a l'exili. Casat i amb tres fills. Nét del qui fou primer alcalde de la II República a Barcelona. Jaume Agudé. Llicenciat en Ciències Econòmiques, treballa en el món editorial, concretament a l'editorial Teide. Es membre de la junta directiva d'editors de Catalunya i de la d'editors en llengua catalana.